

Arrest

nr. 88 334 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 4 mei 2010 België binnen, samen met zijn echtgenote en hun drie kinderen, en dient een asielaanvraag in.

Op 14 maart 2011 dienen verzoeker en zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 12 mei 2011 dienen verzoeker en zijn gezin een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 juli 2011 dienen verzoeker en zijn gezin een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 augustus 2011 nr. 65 608 worden aan verzoeker, zijn echtgenote en hun drie kinderen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 22 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues) ten opzichte van verzoeker, zijn echtgenote en de twee meerderjarige kinderen. Het beroep van verzoeker en zijn echtgenote tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 97 288, dat van zijn zoon onder het rolnummer 97 297 en dat van zijn dochter onder het rolnummer 97 314.

Op 17 april 2012 wordt ook aan verzoekers zoon die inmiddels meerderjarig is geworden, een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues) gegeven.

Op 24 mei 2012 dienen verzoeker en zijn echtgenote een tweede asielaanvraag in.

Op 29 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten R. S.

geboren te P. , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.05.2012

Overwegende dat betrokkene op 05.05.2010 een eerste asielaanvraag in diende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 16.05.2011 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 19.08.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 24.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene een bevestigingscertificaat (+ vertaling) aanbrengt van de ‘Roma Community Representative’ F. G. waarin betrokkenes problemen bevestigd worden; dit document een gesolliciteerd karakter vertoont; een dergelijk getuigschrift op zich echter niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas te herstellen; betrokkene expliciet verklaart verder geen nieuwe informatie te hebben om zijn asielaanvraag te staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die

overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 29.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf; wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.
(...)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vordert de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van "artikel 14 van de Gecoördineerde Wetten op de RAAD VAN STATE". Sinds 1 juni 2007 is echter de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (artikel 39/1, § 1 van de vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel

III.1. Schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur.

III.2. Verzoekster wordt geconfronteerd met een beslissing van de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, dd. 29 mei 2012, betekend op 29.05.2012 (O.V.nr. 6.623.655 CGVS 1014228) waarbij werd tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag.

III.3. Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31882, dd 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, NV. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', L 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environment et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623. dd. 30december1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31januari1953, en het Protocol van New-York van 31januari1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

III.4. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat zij de afgelopen jaren nog in Kosovo heeft verbleven. Allereerst beschikt hij over overtuigend bewijs waaruit effectief blijkt dat zij gans haar leven of de laatste jaren in Kosovo verbleven heeft met haar familie. Hij is niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN administratie in Kosovo (UNMIK), omdat hem dit geweigerd werd wanneer hij er één ging vragen (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Voorts legt hij thans een attest van de Roma Community Representative Fahmi Gashi voor dat zijn problemen nogmaals bevestigt. Dit stuk is nieuw en wordt in de bestreden beslissing in twijfel getrokken naar echtheid en correctheid. Het feit dat mijn verzoeker gevraagd heeft aan de vertegenwoordiger Fahmi Gashi om hem een attest te schrijven met betrekking tot zijn problemen, maakt dit stuk niet 'gesolliciteerd' of 'verdacht'. Men moet concrete feiten en elementen aanhalen waarop men zich baseert op het nieuwe stuk niet te aanvaarden.

III.5. De op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, is zeer relatief. Verschillende gerespecteerde organisaties stellen het anders. De situatie is wat verbeterd, maar tussen theorie en praktijk ligt nog een wereld van verschil. Zo schrijft Amnesty International:

(...)

Human Rights Watch schrijft:

(...)

Wat betreft de economische situatie, is de toestand zoals verzoekers hebben geschetst. Het Commissariaat-generaal bevestigt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg ...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid ...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en maar onderneemt geen stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo schrijft de Heer Adam:

(...)"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen omdat verzoeker geen nieuwe elementen heeft opgeworpen. Inzake de formele motiveringsplicht stelt de verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt volgens de verwerende partij niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens merkt de verwerende partij op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verwerende partij wijst erop dat het nieuwe voorgelegde stuk niet als een nieuw element kan worden beschouwd omdat het geen betrekking heeft op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure. De motivering in de beslissing vindt steun in het administratief dossier en een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom

de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De omstandigheid dat de motivering summier zou zijn, maakt geen schending uit van de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij de afgelopen jaren nog in Kosovo heeft verbleven en dat hij een attest voorlegde van de “Roma Community Representative” dat zijn problemen bevestigt. Verzoeker meent dat het feit dat hij gevraagd heeft aan deze vertegenwoordiger om voor hem een attest te schrijven met betrekking tot zijn problemen, dit stuk niet gesolliciteerd of verdacht maakt. Er moeten volgens hem concrete feiten en elementen worden aangehaald waarop men zich baseert om het nieuwe stuk niet te aanvaarden. Verzoeker verwijst naar een ongedateerd rapport van Amnesty International, een ongedateerd rapport van Human Rights Watch en een ongedateerd verslag van “de heer Adam” om zijn visie te ondersteunen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich steunt, relatief is en dat de werkelijkheid anders is.

De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als enig nieuw document een certificaat met Engelse vertaling heeft voorgelegd van de vertegenwoordiger van de Roma Community van 22 april 2012. In het bijhorende interview op 25 mei 2012 verklaarde verzoeker hierover:

"Ik heb een bevestigingscertificaat bij om de problemen met mijn burens en bij de dokters te bevestigen. Wij werden gediscrimineerd omdat wij Roma zijn.

Mijn schoonbroer (de man van de zus van mijn vrouw) heeft deze documenten voor mij meegebracht.

De naam van uw schoonbroer?

Die ben ik vergeten.

Verder heb ik geen nieuwe informatie. Ik heb geen contacten meer met mensen in mijn thuisland.

Wenst u verder nog iets toe te voegen?

Ik heb een kind dat vermoord werd in mijn thuisland en ik wil niet dat dit mijn andere kinderen overkomt, ik vertelde dit reeds tijdens mijn vorige asielaanvraag."

In de bestreden beslissing wordt over dit stuk het volgende overwogen:

"betrokkene een bevestigingscertificaat (+ vertaling) aanbrengt van de 'Roma Community Representative' F. G. waarin betrokkene's problemen bevestigd worden; dit document een gesolliciteerd karakter vertoont; een dergelijk getuigschrift op zich echter niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas te herstellen;"

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat het attest dat hij voorlegt, gesolliciteerd is, dient te worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat een attest waarin gevraagd wordt aan de Belgische autoriteiten om verzoeker niet terug te sturen naar Kosovo, en waarin de incidenten worden aangehaald die verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag had aangevoerd, een gesolliciteerd karakter heeft en niet volstaat om het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag te herstellen.

Uit de stukken van het dossier blijkt immers inderdaad dat de bevoegde instanties naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag duidelijk hebben gesteld dat verzoekers verklaringen inzake zijn recent verblijf in Kosovo en inzake deze incidenten niet geloofwaardig zijn, zodat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat een gesolliciteerd attest dat betrekking heeft op diezelfde incidenten waarover de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig werden geacht, geen nieuw element is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom deze vaststelling kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een foutieve feitenvinding. Evenmin kan aangenomen worden dat deze *prima facie* vaststelling een doorgedreven inhoudelijk onderzoek betreft waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet overschrijdt.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij wel aannemelijk heeft gemaakt de afgelopen jaren nog in Kosovo te hebben verbleven en waar hij verwijst naar ongedateerde rapporten inzake de veiligheidssituatie in Kosovo, dient te worden opgemerkt dat dit onderdeel van het middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing, omdat deze motieven er niet in voorkomen, maar tegen de beslissing genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 13 mei 2011, waarin deze motieven wel voorkomen. Verzoeker heeft reeds een beroep ingesteld tegen deze beslissing, dat werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 augustus 2011 nr. 65 608. Verzoeker kan in het kader van huidige procedure geen kritiek meer uiten op de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De motieven van de bestreden beslissing steunen op een correcte feitenvinding en zijn niet kennelijk onredelijk. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de vreemdelingenwet en van de Vluchtelingenconventie.

Artikel 57/6 van de vreemdelingenwet betreft de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is echter genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris en niet door de commissaris-generaal, zodat dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt herhaald dat de *in casu* bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker veronderstelt, vormen noch het vluchtelingenverdrag noch artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de juridische grondslag van de

bestreden beslissing, doch wel artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus, maar wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Er dient op te worden gewezen dat de vermelding in de bestreden beslissing van het vluchtelingenverdrag louter verband houdt met het in de motieven weergegeven begrip 'gegronde vrees voor vervolging'.

Tevens wordt opgemerkt dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de voorwaarden omschrijft waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling zou worden erkend. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris, kan verzoeker niet met goed gevolg verwijzen naar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Verzoeker kan de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren.

Verzoeker duidt niet aan welke bepaling van het Vluchtelingenverdrag hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is. Onder "middel" in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregels ontbreekt.

Het enig middel is in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET